

hvorledes de her omhandlede Regler ere fremkomne. Loven af 26de Marts 1870 sammenfattede og afløste de før da gældende mere almindelige Regler for Embeds- og Bestillingsmænds Lønningsforhold, Regler, som før da fandtes spredte i forskellige Lovbestemmelser. Denne Lov hører til hele den Kreds af større almen vigtige Love, som i Aarene efter 1864 omformede Lovgivningen paa en Række offentlig-retlige Omraader — fra den Tid skriver sig jo bl. a. hele den bestaaende Lovgivning om vore kommunale Forfatningsforhold. Det er den sidste egentlig organisatoriske Lovgivningsperiode, vi have kendt her i Landet, hvilket falder naturligt sammen med, at det er den sidste Periode, hvor vi have haft et forfatningsmæssigt Regeringssystem og parlamentariske Regeringer. Denne Lov af 1870 er en forstandig og klar Lov; hvad de her omhandlede Spørgsmaal angaar, afløste den de ældre uklare og tvivlsomme Lovbestemmelser. Disse Bestemmelser vare dels dem, som endnu maatte være gældende for Monarkiets fælles Embedsmænd, hvilke til Dels vare at søge i Kancelliskrivelser fra Tiden før 48, og dels de Lønningslove, som gjaldt for Kongeriget's særlige Embedsmænd, nemlig Lovene af 31te Marts 1860 og 19de Februar 1861. I begge disse Love fandtes der Regler saavel om Forholdet ved Forening af flere Embeder som om Forholdet i Tilfælde af Konstitution. Vedrørende det første Spørgsmaal, Foreningen af flere Embeder, blev der ved Loven af 1870 indført en ny Bestemmelse, nemlig den, at Loven gælder Embeder og Bestillinger, for hvilke særlig Lønning er fastsat ved Lønningslove — det skal jeg senere komme tilbage til. Vedrørende Konstitutionsforhold blev der givet en hel Række ny og omfattende Forskrifter. De ældre Love ere meget mere kortfattede. Loven af 1860 indeholder i sin § 12 kun en Bestemmelse om, at en Embedsmand, der konstitueres i et højere lønnet Embede for et Tidsrum af indtil 6 Uger, faar intet særligt Vederlag, og varer det længere, faar han et Honorar, som fastsættes paa en vis nærmere bestemt Maade. Lønningsloven af 19de Februar 1861 § 8 omhandler kun de af Staten „med fast Gage“ lønnede Embedsmænd og indeholder dels Regler, der stemme med Loven af 1860, og dels den yderligere Regel, at naar nogen ved Konstitution forener sit eget hidtidige Embede med den Stilling, hvori han konstitueres, saa skal der gaas frem efter Reglerne om Embeders Forening, saaledes at der sker Afdrag i

Lønningen. Altsaa, Loven af 1860 omfatter kun Konstitution af Embedsmænd i højere lønnede Embeder, og jeg skal gerne erkende, at der herved kun er tænkt paa de egentlige pensionsberettigede Embedsmænd. Det samme skal jeg erkende er Tilfældet med de Embedsmænd, der omtales i Loven af 1861; naar der her tales om Embedsmænd paa fast Gage, er der utvivlsomt tænkt paa Embedsmænd i snævrere Forstand, de efter Pensionslovene pensionsberettigede Embedsmænd. Hvis Forholdet derfor var det, at Lovene af 1860 og 1861 endnu vare gældende, og kun de vare gældende, maatte man indrømme, at der ikke i Loven fandtes positive Forskrifter for Fremgangsmaaden ved Konstitution undtagen for de egentlige pensionsberettigede Embedsmænd. Om man ikke i saa Fald ad analogisk Vej kunde udlede lignende Regler for ikke pensionsberettigede Embedsmænd, skal jeg lade staa hen; det Spørgsmaal har ingen Interesse, da det stiller sig saa helt anderledes efter Vedtagelsen af Loven af 1870. I det Lovforslag, som blev til Loven af 1870, som oprindeligt blev fremsat af Finansminister Fønnesbech i Samlingen 1868—69, fandtes kun den ganske korte Forskrift, at „naar en af Staten lønnet Embedsmand konstitueres i et andet Embede, kan han vederlægges med indtil Halvdelen af den for samme fastsatte Lønning, mod at afgive indtil Halvdelen af den ham for hans eget Embede tillagte Lønning“. Men denne Regel blev i Udvalget udvidet til hele den Række af fyldige og udtømmende Bestemmelser, som nu er Loven af 1870 § 6, hvilken omfatter alle Embeder og Bestillinger uden Undtagelse, og uden Hensyn til, hvorvidt vedkommende Embede giver Pensionsret eller ikke. Hvis nogen vilde sige, at dette har ikke været Meningen, er dette i alle Tilfælde ganske ubevisligt. Loven, saaledes som den er bleven vedtagen, er klar, og der foreligger ikke noget som helst, som kunde tyde paa, at Meningen har været en anden end den, som er udtalt. Forhandlingerne i Tinget selv give for saa vidt ingen Vejledning. De drejede sig væsentligst om, hvorvidt det skulde være tilladt Embedsmænd at modtage anden Titel og Rang end den, som følger med deres Embede; det var det, som interesserede mest. — I Sammenhæng hermed maa jeg sige nogle Ord om den Betydning, der kan tillægges Ordet Honorar. Dette Ord bruges til at betegne saa uensartede Forhold i Lovgivningen saavel som i det